

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ПОСЛЕДНИТЕ ПЕТ МИНУТИ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Джон Гриър изведнъж установи, че се намира пред входа на рая. Пред него се простираха белите и лазурни небесни поля на Отвъдното, а по-нататък се виждаше великолепен град, блестящ от злато под лъчите на вечно слънце. Пред него се бе изправил високия и благ ангел, който записва делата на хората. Странното бе, че Гриър не изпитваше чувство на изненада. Той винаги бе вярвал, че раят е за всички, а не само за членовете на някои секти и дълбоко религиозните. Въпреки това, той цял живот бе измъчван от съмнения. Сега можеше само да се усмихва на недоверието си в божествените планове.

— Добре дошъл в рая — каза ангелът и разтвори една огромна книга, подвързана в месингови корици. Като примижаваше през очилата за четене, ангелът прекара пръст по гъсто изписаните страници с имена. Той намери името на Гриър и се поколеба. Перата на крилата му се раздвижиха недоволно.

— Нещо не е наред ли? — попита Гриър.

— За съжаление — каза ангелът. — Изглежда Ангелът на Смъртта е дошъл за теб преди определеното време. Напоследък той *наистина* бе доста претоварен, но това все пак е неппростимо. За щастие, грешката е минимална.

— Взел ме е преди определеното време? — възмути се Гриър. — Аз не смятам, че това е минимална грешка.

— Разбирате ли, става дума само за пет минути. Няма защо да се притеснявате. Не може ли просто да си затворим очите за тази малка грешка и да ви изпратим във Вечния град?

Ангелът, който записва делата на хората, без съмнение беше прав. Какво значение можеха да имат за него пет минути повече на Земята? Но Гриър чувстваше, че това може да бъде и нещо важно, макар че не знаеше защо.

— Бих искал тези пет минути — каза Гриър.

Ангелът го погледна съчувствено.

— Разбира се, вие имате право. Но аз бих ви посъветвал да не го правите. Спомняте ли си как умряхте?

Гриър се замисли и поклати глава.

— Как? — попита той.

— Не ми е разрешено да казвам. Но смъртта никога не е приятна. Вече сте тук. Защо не останете при нас?

Това беше съвсем разумно. Но Гриър бе обхванат от чувството за нещо недовършено.

— Ако е разрешено, аз наистина бих желал да получа тези пет минути — каза той.

— Идете си тогава — съгласи се ангелът. — А ние ще ви чакаме тук.

И внезапно Гриър се намери отново на Земята. Намираше се в цилиндрично метално помещение, осветено от слаби, примигващи крушки. Въздухът бе застоял и миришеше на пара и машинно масло. Стоманените стени се огъваха и пукаха, а през тръбите нахлуваше вода.

Тогава Гриър си спомни къде се намира. Той бе офицер по оръжията на борда на американската подводница „Непобедимият“. Сонарът се бе повредил, те току-що се бяха блъснали в някакъв риф, който би трябвало да се намира поне на една миля от тях и сега потъваха безпомощно в черните води. „Непобедимият“ отдавна бе потънал под дълбочинната си граница. Въпрос на минути бе бързо нарастващото налягане да смаже корпуса. Гриър разбра, че това ще стане точно след пет минути.

В подводницата нямаше паника. Моряците се държаха за огъващите се стени в очакване, изплашени, но твърди. Техниците стояха по местата си и безстрашно наблюдаваха циферблатите, които им показваха, че нямат никакъв шанс. Гриър разбра, че ангелът искаше да му спести това — горчивината от края на живота, кратката и пронизваща смъртна агония в ледения мрак.

И все пак Гриър бе доволен, че е тук, макар да не очакваше ангелът, който записва хорските дела, да го разбере. Как би могло едно същество от рая да познава чувствата на земния човек? Все пак повечето от хората умираха в мъки и неизвестност, очаквайки в най-лошия случай мъченията на ада, а в най-добрия — небитието на забравата. А Гриър знаеше какво го очаква, знаеше, че ангелът го чака пред входа на рая. Затова можеше да изживее последните си минути като напусне Земята по подходящ и достоен начин. Докато стените на подводницата се рушаха, той си спомняше едни залез над Кей Уест, една кратка и драматична буря в Чисапийк, бавното кръжене на един ястреб над ледниците. Въпреки че само след секунди го очакваше рая, Гриър мислеше за земните красоти и си припомняше колкото можеше

повече от тях, като човек, който опакова багажа си за едно дълго пътешествие из непознати земи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.